

Brandvæsen. Vi har haft faa Brande under Krigen. Det hænger vel ikke sammen med — det tør man vel ikke sige —, at det er saa dyrt at bygge, det vilde være urigtigt eller i hvert Fald mindre pænt at sige det, men det hænger maaske sammen med, at det, naar vi har haft Tordenvejr i de senere Aar, har været mindre ondartet end før, og at vi har haft flere af de saakaldte „kolde“ Lyn, som ikke tænder, naar de slaar ned.

Det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen) paatog sig en ret vanskelig Opgave ved at benægte, at Regeringspartierne ved sidste Valg søgte at skræmme Befolkningen med, at vi kom i Krig, hvis vi ikke støttede den nuværende Regering, og at vi kom til at sulte, naar vi ikke støttede Regeringen. Det ærede Medlem benægtede, at noget af den Art skulde være benyttet i hans Valgkreds. Jeg ser, at man netop i Kerteminde-Kredsen for at faa Folk til at stemme paa det ærede Medlem har benyttet et Valgopraab og Løbesedler, der netop slog paa de Strengede, at hvis man vilde sikre sig, at vi blev holdt udenfor Krigen, og hvis man vilde sikre sig, at Befolkningen ogsaa i Fremtiden fik det daglige Brød, skulde man stemme paa det ærede Medlem. Derfor tror jeg, det ærede Medlem godt kunde have sparet sig denne Benægtelse. Det var ligeledes en ret utaknemmelig Opgave, det ærede Medlem paatog sig, naar han forsøgte at benytte vor nuværende finansielle og økonomiske Stilling til at forgyldte Ministeriet. Jeg synes, der var en ret stor Fejl i den nationaløkonomiske Opgørelse, som det ærede Medlem foretog, idet han regnede ud, hvilken Formuefremgang vi har haft, og deroverfor stillede op, hvor stor Forøgelsen af vor Gæld havde været; det ærede Medlem lod nemlig ganske ude af Betragtning, at Kommunernes Gæld under Krigen er steget i en overordentlig Grad. Det skal jo væsentlig være produktive Formaal, Kommunerne optager Laan til, men der er ingen Tvivl om, at der netop under Krigen af Kommunerne er laant meget store Beløb til Formaal, der vil vise sig at være særdeles lidet rentable og produktive for Kommunerne. Derimod var der et andet Punkt i det ærede Medlems Tale, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, nemlig da det ærede Medlem kom ind paa at skildre, hvor vanskelige Kommunernes skattepolitiske Forhold vil blive. Det er klart, at naar Staten i den Grad, som Tilfældet har været, har lagt Beslag paa den Indtægtskilde, som Kommunerne

væsentlig skal øse af, vil Kommunerne komme til at staa overordentlig vanskeligt, navnlig ogsaa i det Aar, som blev nævnt, 1921—22; derfor kan jeg fuldt ud slutte mig til Ønsket om, at det maa blive overvejet, om der ikke kan træffes visse Foranstaltninger til at hindre, at Kommunerne bliver helt afskaaret fra at faa Skat af mange af de store Skatteydere, naar den Tid kommer.

Det ærede Medlem talte om, hvorledes Valgparolen var sidste Gang, og hvad Valgparolen vil blive næste Gang, det faar vi jo nu at se.

Jeg har haft en Følelse af, at man en Tid vilde forsøge sig med et Opkog af det, man særlig benyttede ved sidste Valg, vor Dyrtidslovgivning. Jeg tror, det vil være ganske haabløst at komme ind derpaa, idet Befolkningen har en meget god Forstaaelse af, at naar vi skal til en Afvikling, gælder det først og fremmest om at tage Hjælpen fra dem, der ikke har Hjælp behov. Men skal vi endelig til at tale om den Sag, kunde vi godt vende Spørgsmaalet om og udkaste det Spørgsmaal: Hvorledes vilde det have set ud, hvis vi fra vor Side var gaaet ind paa Regeringspartiernes Tankegang, at der i vor Dyrtidslovgivning ikke maatte være noget Skel? Jeg tør driste mig til den Paastand, at hvis vi fra vor Side konsekvent var gaaet ind paa denne Tankegang, at alle skulde hjælpes ens, saa var mange Tusinde af de vanskeligst stillede under Krigen kommet til at lide Nød. Det er givet, at vi i det væsentlige har anvendt de Midler, som vi i det hele taget har kunnet anvende. Baade Statens Budget og Kommunernes Budgetter har været anspændte til det yderste, og i den Dyrtidslovgivning, vi har haft, har der dog været forskellige Bestemmelser om særlig Hjælp til de vanskeligst stillede. Skulde de anvendte Beløb have været anvendt til en ensartet Hjælp til alle, er det klart, at det var kommet til at gaa ud over dem, der trængte mest. Masser af Smaakaarsfolk her i Landet var i Virkeligheden kommet til at lide under et radikal-socialistisk Dogme om, at der ikke maatte være Skel. Jeg tror, vi fra vor Side ganske roligt kan tage den Debat op, hvis man ønsker paa ny at tale derom. Det er ogsaa rart at konstatere, at der aldrig fra Regeringens Side med Hensyn til Dyrtidslovgivningen har foreligget et forsvarligt Forslag, der ikke indeholdt Bestemmelser, som nødvendiggjorde, at der skulde sættes et Skel.